

UNIUNEA EUROPEANĂ

GUVERNUL ROMÂNIEI

Ministerul Mediului și Pădurilor
2007-2013

CU COPII... ÎN ȘI DESPRE CĂLIMANI

PRIN PROGRAMUL OPERAȚIONAL SECTORIAL „MEDIU”
Dezvoltarea Infrastructurii de Vizitare și Conștientizarea Comunităților
Locale din Parcul Național Călimani

PROGRAMUL OPERAȚIONAL SECTORIAL „MEDIU” 2007-2013
Campanie cofinanțată din Fondul European de Dezvoltare Regională

„ Cel ce suie în Călimani, ori pe Retezatu, ori pe Ceahlău, a trecut în zona fără de prihană a altei lumi.... Sint cucoane niște munți mari unde am fost eu de două ori. Tot suim și trecem de Dorna .Si pe urmă iar suia si mergem... Trecem de Paltiniș și Drăgoiasa și intrăm în niște singurătăți. Și apoi se văd munți mari, unde stau ciobanii cu capu-n pâcla și cântă din fluier. Și sate nu mai sunt nici către miezul nopții, nici către amiază, nici la răsărit, nici la asfințit. Și mai mare peste toate-i tata munților Călimanu, care se suie până la nouri... Așa-i de mare tăcere, că s-aude cine știe unde, in ponoare îndepărtate, cum bate țâncu-pământului ... Mă simt ca într-o împărăție străină.

M. Sadoveanu : Țara de dincolo de negură

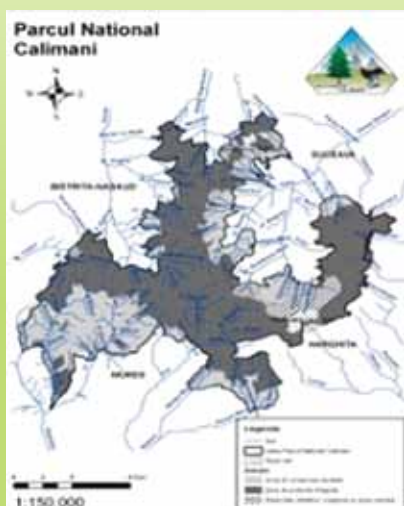

Munții Călimani fac parte din Carpații Orientali fiind precum tot lanțul carpatic, munți tineri, de încrețire, formați în orogeneza alpino-carpato-himalayană. Munții Călimani sunt de origine vulcanică, cel mai înalt vârf fiind Vârful Pietrosul Călimanilor de 2100 m. Masivul Călimani este cel mai mare crater vulcanic (stins în prezent), care conține o formațiune geologică unică în țară, vulcanocarstică; cuprinde elemente deosebite de peisaj - formațiuni stâncoase (12 Apostoli, Pietrele Roșii, Tihu), păduri de amestec de fag, brad și molid, moliduri pure, pajiști subalpine și alpine, văi și cursuri de apă, cascade.

În partea de sud-vest a județului Suceava acești munți se întind cu ramificații spre nord, până în albia râului Dorna. În ansamblu, aceștia urcă în trepte dinspre sud spre nord până la

o altitudine de peste 2100 m. La limita bazinelor Dornelor ei se continuă printr-un abrupt, coborând pe pante mai mari prin numeroase obcine, ce închid între ele bazinele hidrografice aproape paralele, cu apele ce curg spre nord, în Bistrița.

Relieful Călimanilor se caracterizează prin prezența unor terase mari, dispuse în trepte, evidențiind curgerile succesive de lavă. În interior sunt delimitate trei rezervații: Rezervația Științifică Jnepeniș, care adăpostește o asociație vegetală unică în țară, Rezervația Naturală lezerul din Călimani și Rezervația Geologică 12 Apostoli, specii de plante, la care se adaugă un număr impresionant de specii de licheni, mușchi și ciuperci. Munții Călimani sunt recunoscuți pentru populația de carnivore mari (lup, urs și râs), pentru cele peste 100 de specii de păsări sedentare și migratoare, pentru numeroasele specii de insecte, printre care și „croitorul alpin”, specie protejată la nivel european. Dintre speciile floristice, amintim bujorul de munte ce înroșește crestele în luna iunie, ghințura, ce apare sporadic în micile poienițe sau de-a lungul unor poteci.

Exploatarea sulfului din Călimani a avut o importanță majoră pentru economia țării noastre. Această mină a avut mii de angajați

și a aprovizionat cu sulf toată „nevoia” românească. Exploatarea din Călimani este astăzi însă o „durere de cap” pentru ecologiști. După închiderea minei s-a impus o strânsă colaborare privind protejarea mediului înconjurător, între organele direct interesate în acest sens: silvicultura, sectorul minier și protecția mediului înconjurător, pentru a îmbina interesele omului cu necesitatea de a păstra intactă măreția naturii. Astfel s-a înființat Parcul Național Călimani, iar scopul principal pentru care a fost înființat este cel de conservare a biodiversității florei și faunei, menținerea cadrului geografic natural și a habitatelor naturale.

Oricine și-ar dori să viziteze acești munți pentru a admira peisajele mirifice din această zonă. De mică mi-am dorit și eu să ajung în Munții Călimani pentru a vedea „Cei 12 Apostoli”, fauna și flora dar și pentru a vedea locul unde au muncit rudele mele. Dorința mi s-a împlinit în clasa a VI-a când doamna directoare a organizat o excursie în Călimani, unde am admirat priveliștile care îmi captau atenția făcându-mă să cred că visez. Deoarece era o zi călduroasă, cerul era limpede ca lacrimă, vântul purta pe aripile sale miresmele îmbătătoare ale florilor, creând o atmosferă de basm. Acest vis frumos s-a spulberat când am dat cu ochii de ruinele rămase de pe urma închiderii exploatării miniere, astfel cantina în care muncitorii luau masa atârna într-o răpă, blocurile erau sparte, doar birourile se mai țineau încă binișor. Fostul oraș urcat pe Călimani părea părăsit în fugă, ca după un accident nuclear. Liniștea pe care o aveam în suflet până a vedea dărămurile, s-a transformat în agitație, nu înțelegeam cum oamenii pot face atât de mult rău naturii.

Chiar dacă gustul a devenit puțin amar după vizita efectuată, am conștientizat că va trebui să pun și eu umărul mai devreme sau mai târziu la construirea mărețului edificiu care a fost cândva „Templul Călimani”.

APETRII CRISTINA
Clasa a VIII-a, Școala Panaci

LEGENDA MUNȚILOR CĂLIMANI

A fost odată, aici în Acești munți, un oier pe care îl chema Căliman. Era chipeș și voinic că ridica cu ușurință un berbec deasupra capului sau, iar părul îi era negru ca tăciunele. Avea multe turme de oi, iar ca ajutor avea pe fii săi. Într-o zi caldă de vară a ajuns cu turma sa la lacul care astăzi poartă numele de lezerul Călimani. Acolo turma s-a adăpat din apa

rece și limpede, după care, și turma și ciobanul, s-au culcat la umbra jnepenilor . Ciobanul obosit a adormit pe loc, iar în timpul somnului o zână i s-a aratat în vis spunându-i : „Dincolo de creasta te așteaptă o comoară uriașă, dar nu trebuie sa fii lacom și să iei mai mult decât poți căra în spate fără să te oprești până acasă. Mai mult, dacă vei vinde cât trebuie din ea , fără să te lacomesti , atunci tu și familia ta veți fi stăpânii locurilor acestea și a comorilor din acești munți . Dacă însă nu vei asculta , atunci tu vei muri, iar familia ta se va învraji și împrăștia în toate zările, iar aici va rămâne doar amintirea numelui tau,,.

Zâna a disparut, visul s-a risipit, iar ciobanul s-a trezit îngândurat. Și-a luat turma și a trecut creasta muntelui, mânat de curiozitate și plin de neîncredere. De pe vârful a privit zările și mânat de povestea din vis a început coborarea dincolo de vârful. Pe poteca pe care cobora, în fața sa a văzut niște bulgărași strălucitori în bataia soarelui. Mai departe pe carare erau și alții. Și-a adus aminte de poveștile din vis și a început să adune bulgării de aur, hotărât să se oprească atunci când desaga va fi suficient de grea încât să o poată purta în spinare până acasă. Însă strălucirea bulgărilor i-a întunecat judecata căci gândind ca e voinic și poate căra greutate mare în spate a continuat să adune. Pe nesimțite s-a întunecat, ciobanul a rătăcit cărarea, iar desagii care deveneau din ce în ce mai grei l-au epuizat așa de tare că se hotărî să se așeze puțin. A pus desagii jos, a pus capul pe ei și rupt de oboseala a adormit .. pe vecie.

După ce a fost găsit de soția și de fii lui, a fost înmormântat iar împărțirea moștenirii a fost motiv de vrajbă între frați, vrajbă care i-a făcut să se mute fiecare pe alt munte și să nu își mai vorbească niciodată. Când cineva întreba ai cui sunt munții acestia i se răspundea că sunt Munții Călimanilor , fiindcă nimeni nu știa cum au fost împărțiți de frați. Fii lui Caliman nu s-au căsătorit așa că seminția lor s-a stins odata cu ei, iar numele munților a rămas Munții Calimanilor sau Munții Căliman.

Copil fiind, îmi plăcea nespun de mult natura și tot ce mă înconjură. Datorită faptului că mama mea s-a născut în împrejurimile Munților Călimani, mi-am dorit să aflu cât mai multe despre acest munte.

Munții Călimani aparțin lanțului vulcanic de pe latura de vest a Carpaților Orientali, reprezentând cel mai mare crater vulcanic (stins în prezent), cu un diametru de circa 10 km. Știu că atinge înălțimea de 2.000 m. pe Vârful Pietrosu, Vârful Rețitiș, Vârful Călimani Izvor, pe care vom întâlni o vegetație bogată în principal de zâmbru, jneapăn, molid și bujor de munte.

Rezervația de jneapăn cu Pinus Cembra prezintă o deosebită importanță științifică prin aceea că se găsește un arboret în amestec intim de molid și zâmbru, unic în țară și foarte rar în Europa.

Rezervația „Doisprezece Apostoli” adăpostește multe figuri zoomorfe și antropomorfe „sculptate” de mâna nevăzută a naturii în decursul vremurilor, care ne-a lăsat moștenire chipuri de sprinse din vremuri de poveste, pedepsite probabil de vreo Piață Rea să se transforme în piatră și așa paralizate să rămână până la sfârșitul veacurilor, sau cine știe, poate cu iubirea noastră, demonstrată permanent, vom reuși cândva ca aceste fragmente de lavă cimentată să le le aducem la viață spre a ne povesti ce au văzut în atâtea secole de nemișcare.

Din păcate, exploatarea Minieră Călimani a câștigat în

lupta cu natura, fiind un dezastru natural produs de inconștiența umană. Mama mi-a spus că pe râul Neagra se aflau cândva pești de diferite specii care au murit din cauza sulfului.

Legenda Munților Călimani ține și de haiduci, astfel haiducul Haralambie Niculiță binecunoscut prin părțile noastre, a fost străbunicul meu. Povestea lui împlinește dorințele semenilor lui, demonstrând acte de curaj și bărbăție, sete de dreptate, lăsând mărturie povestea vieții sale grele și dure petrecute în inima munților. Pe aceste meleaguri au fost cunoscuți și haiduci precum: Pohonțu, Pleșca Miu și Pintea. Palma lui Pintea este încrustată pe o stâncă de la Apa Rece și tot în apropiere se găsește și izvorul Pintea.

Acum Călimanul s-a transformat în „Parc Național” datorită unor oameni care iubesc natura și frumosul ei.

UNGUREANU ELENA PATRICIA
Clasa a VI-a Școala Panaci

VISÂND LA CĂLIMANI

Călătoream prin vremi apuse

La începutul unei sărbători,
Iar roa-n diamante puse
Mă copleșea cu un fior.

Urcând domol pe firul apei
Trecând prin sate șerpuiind,
Fac un ocol, apoi în spate,
Las totu-n urmă surâzând.

Ajung după trei ceasuri pline
Într-un oraș mic, pustiit,
Mă-ntreb ce cauze anume
L-or fi fi lăsat nelocuit?

Privesc la munte cu durere
Cum stă mascat de răni adânci,
Să îl ajut nu am putere
Plec mai departe către stânci.

Îl las plângând încet, în șoaptă,
Pe cel ce străjuie-n vecie
Rămâi, bătrâne Căliman
Să dăinuiești în veșnicie...

ZELINCĂ TEODORA
clasa a VI-a Școala Pana

URSUL

*Ursule uriaș schimnic bătrân
Ascuns de lume în peșteri sihastre
Pașii tai stele rămân
Înfip-te-n potecile noastre*

Vasile Voiculescu - Cântecul ursului

De obicei când vine vorba despre urs, gândul te poartă spre o primă imagine formată în anii copilăriei, ca despre un animal prostuț, ușor de păcălit și lenevos. În realitate, ursul este cel mai mare carnivor din țara noastră și aproape stăpân autoritar al pădurilor de munte. El preferă pădurile întinse, greu accesibile, cu copaci doborâți sau stânci. La noi este răspândit în lanțul carpatic și apoi până sus, în nordul continentului european, cunoscut în Asia până la nord de Himalaia.

Măsurat, un urs puternic poate atinge în lungime 2,50 metri cu înălțimea la greabăn care să depășească 1,30 metri, iar greutatea să treacă și de 400 de kilograme. Cu vârsta poate atinge sau chiar depăși 30 de ani.

Greutatea ursului variază în funcție de timp și anotimp, toamna înainte de intra în bârlog având cea mai mare greutate datorită meselor îmbelșugate din timpul verii. Părul lui poate avea culoarea cafenie până la negru, mai bogat fiind cel de iarnă, ce poate atinge la greabăn și peste 10 centimetri lungime. Vara părul este mai săracuț ca lungime și desime.

Dintre simțuri, mirosul și auzul sunt cele mai dezvoltate. S-a dovedit că atunci când are vântul din față, ursul poate simți mirosul omului de la aproximativ 400 de metri sau să audă ruptura de creangă atunci când este liniște în pădure de la peste 100 de metri. Cu vederea stă prost pentru că ochii lui sunt slabi. Observând ceva deosebit, ursul se va învârti roată până ce va prinde un fir de vânt care îi va spune ce nu a putut vedea.

Despre forța ursului s-au scris foarte multe lucruri care pot părea imposibile, pentru că în furia atacului, Moș Martin poate aduce după sine chiar o vacă sau o oaie sub braț.

După felul hranei sale, ursul este un animal omnivor. Este un mare amator de jir sau ghindă, pentru care face uneori deplasări destul de lungi. Mănâncă cu plăcere ciupercile, perele, merele pădurețe, fără a mai vorbi de pagubele pe care le face în livezile cu arbori fructiferi, spre marea spaimă a localnicilor. Coacăzele, murele, zmeura sunt pentru el un fel de delicatessă, după cum consumă cu plăcere porumbul și ovăzul în lapte. Să nu uităm cum fură din stupină de unde iese cu ochii umflați de înțepături, dar mulțumit de dulceața mierii. Ursul mai mănâncă și furnici, dar și resturile de cadavre sau șoareci. El ajunge uneori prin stâni, căzându-le în pradă oi, cai, măgari și alte viețuitoare din preajma ciobanilor.

S-a discutat mult despre întâlnirile dintre om și urs. Majoritatea acestor întâlniri se termină cu fuga ursului din fața omului, căci toate sălbăticiunile evită să se apropie de om. Sunt unele situații în care omul poate fi atacat dacă ajunge într-o poiană în preajma unui pui de urs răătăcit de mama lui. Țipetele acestuia speriat de prezența omului atrag după sine apropierea ursoaicei gata oricând de atac.

Unul dintre momentele deosebite din existența ursului îl prezintă petrecerea anotimpului rece. Majoritatea dintre noi cred că în perioada de iarnă ursul se retrage în bârlog și hibernează. În realitate, ursul stă în acest interval într-o stare de somnolență, un somn de iarnă, perioadă în care simțurile îi sunt treze. Oricând poate ieși iarna din bârlog dacă îl pândește vreun pericol.

Intrarea în bârlog a urșilor se desfășoară în preajma Anului Nou, alegându-și drept loc de iernare crăpăturile de stânci, peșteri, dar și refugiul oferit de arbori căzuți și rupți de furtuni, iar un bârlog bun, bine amenajat este păstrat mai mult timp.

Interesantă este pregătirea ursului pentru intrarea în bârlog, deoarece cât durează perioada de iarnă, Moș Marin nu mănâncă nimic. Înainte de pătrunderea în bârlog, ursul consumă plante cu efect purgativ, după care roade coajă de brad rășinoasă în amestec cu diferite plante care vor forma un adevărat dop. Acesta va astupa complet rectul. În bârlog, ursul stă cu capul spre ieșire pentru a-l părăsi în caz de pericol. El stă pe un pat de mușchi și cetină, acoperind din interior și intrarea, lăsând doar o fereastră de aerisire. Fiecare individ are "locuința" proprie. Cam prin ianuarie-februarie, ursoaica fată 2-3 pui de mărimea unor șobolani, orbi și neputincioși, care devin independenți.

Primăvara, după ce ursul iese din bârlog (lucru care se petrece după trei luni) bea cantități mari de ape minerale, purgative în vederea eliminării dopului (din anus).

Ursul este un animal plantigrad (care calcă cu toată talpa), lasă urme ce nu pot fi confundate, semănând într-un fel cu urma lăsată de talpa goală a unui picior de om (măsurată în lungime urma din spate poate atinge 30 de centimetri).

SFATURI PENTRU MICII ECOLOGIȘTI

Reguli de comportare ecologică pe munte

- Nu se rup puietii ... mai ales brăduții!
- Nu se distrug cuiburile păsărilor și vizuinele animalelor!
- Nu se fac inscripții pe scoarța arborilor!
- Nu se aprinde focul decât în locuri special amenajate și autorizate!
- Nu se lasă gunoaie și resturi menajere!
- Nu se aruncă în ape gunoaie, hârtii sau resturi alimentare!
- Nu se distrug marcajele de trasee turistice!
- Nu se rostogolesc și nu se aruncă pietre pe versanți!
- Nu se distrug sursele de apă potabilă amenajate!
- Când părăsești pădurea, las-o așa cum ai dori să o găsești: primitoare, interesantă, uimitoare, liniștită, curată...

Gyorgy Ariana

clasa a VIII-a, Școala Generală Răstolița, județul Mureș

SFATURILE MUNTELUI

Admiră-mi frumusețile și soarbe-mi cu sete aerul și izvoarele dar nu imi profana frumusețea peisajului cu hârtii, pungi, cutii de conserve și alte resturi ale ospățului tău.

„Prețuiește-mă și iubește-mă, omule, fiindcă toate frumusețile mele, pădurile, văile și izvoarele, cărările și crestele, viețuitoarele și florile, ți le dăruiesc ție să te bucuri de ele, să devii mai puternic, mai generos și mai bun.”

Gyorgy Ariana

clasa a VIII-a, Școala Generală Răstolița, județul Mureș

- Amintește-ți că alții, după tine, vor veni să bea la izvorul pe care îl murdărești fără rost.
- Aprinde focul numai în locuri special amenajate și dacă e absolut necesar, supraveghează-l atent și la urmă stinge-l complet.
- Câmpul, iarba, pădurea trebuie ocrotite.
- Muntele nu e depozit pentru gunoaiele tale.
- Nu îți uita acasă buna creștere, buna cuviință și bunul simț, iale cu tine odată cu rucsacul și folosește-le chiar de la plecare, în gară, în tren, pe munte, la cabană.
- Nu arunca pietre și caută să mergi astfel încât să nu provoci căderea lor, chiar dacă ai convingerea că nu te urmează nimeni.
- Nu îți bate joc de credințele, datinile și obiceiurile locuitorilor de la munte. Adu-ți aminte că nu ești decât un oaspete trecător pe aceste meleaguri.
- Nu distruge furnicarul, iar melcul, șarpele inofensiv sau broasca să nu fie pentru tine fiare sălbatice ce trebuie nimicite.
- Nu rupe florile, copacii, nu speria animalele, nu ucide viețuitoarele fiindcă și cele mai mici și neînsemnate sunt o parte din viața din care ești și tu o partinică.
- Nu îți scrie numele pe scoarța copacilor.
- Să vezi în munte un paradis din care ai de învățat la orice pas.

Natura

Aud cum plânge firul ierbii
și fluturii pe înserat,
Căci omul azi cu nepăsare
Distruge tot cea fost lăsat.

Plâng florile de pe câmpie
Și păsărele în zbor
Plâng pomii arși de prin pădure,
Și dulcea apă de izvor.

Ascultă tu, dragă copile
Te rog ascultă galsul lor
Și nu lăsa planeta dragă
Să geamă de dureri și dor.

Butnaru Ana-Maria

Cls. a X-a A Gr. Sc. Candreni

Rhododendron

Flora Munților Călimani este deosebită, în acești munți existând specii de plante pe care nu le mai întâlnim în alta zonă de pe glob. Mergând pe munte la un moment dat te poți trezi în plin "foc vegetal". Pantele sunt colorate în roșu aprins sau roz și te apropii încercând să te dumirești. Bineînțeles că nu poate fi decât minunatul bujor de munte. Se întâlnește în Carpați având în general 20 -25 cm. Are ramuri lungi, puțin ramificate și frunzele alternante îngrămădite spre vârful lujerului, tari și persistente, lungi de 1 - 2 cm, late de 5 - 10 m. Florile sunt căutate pentru ceaiuri sau dulceață.

La sfârșit de primăvară bujorul formează adevărate covoare roșu - purpuriu pe pantele Munților Călimani, Țibleș, Maramureș, Rodna, Harghita, Siriu, Ciucaș, Patra Craiului, Bucegi, Postăvaru, Făgăraș, Lotru, Lotrita, Căpățâna, Cindrel, Parâng, Retezat, Țarcu, Godeanu, Mehedinți. Jarul florilor a făcut ca numele unor munți să poarte însemnele smirdarului și culorii sale uluitoare: Muntele Roșu în Ciucaș, Piatra Arsa în Bucegi, Vârful Roșu în Munții Rodnei.

Smirdarul sau bujorul de munte crește spontan în tufe pitice în zona alpină. Florile emană un miros și o aromă asemănătoare vișinelor. Smirdarul este peren și își păstrează frunzele verzi tot timpul anului. În Suceava, rododendronul crește la mari înălțimi, pe culmile din Parcul Național Călimani și, pentru raritatea sa, este ocrotit de lege.

Uneori bujorul de munte oferă și surprize de proporții: cupele sale minunate filigranate și la fel de frumos mirositoare sunt de culoare albă. Această surpriză a fost semnalată pe partea vestică a muntelui Roșu din Rodna, unde s-au găsit bujori de munte cu flori albe imaculate.

Un gând pentru natură...

Locuiesc într-o zonă binecuvântată de Dumnezeu cu ape limpezi și codri de rășinoase care, (îmi place mie să cred), este una din cele mai frumoase din țară și mai puțin poluate.

Astăzi am plecat la plimbare... Ca în fiecare zi în toamna aceasta nesperat de lungă și de frumoasă...intenționez să mă plimb pe liziera pădurii, să simt ultimele zăcăniri ale naturii care va amorți în curând. Respir cu nesaț mirosul de brad și îmi continui drumul atingând din când în când coaja molizilor, parcă pentru a le simți vibrând sufletul de sub coajă...

De departe se aude zgomotul unor crengi rupte...probabil cineva a venit să adune vreascuri. Mă gândesc ce binecuvântare e codrul pentru localnici și nu numai... Toată vara au fost fructe de pădure ca niciodată și ciuperci din abundență, pe care oamenii le-au valorificat. Și mie îmi plac afinele și fragii parfumați a căror aromă îmi amintește în iernile geroase de căldura dogoritoare a zilelor de vară.

Văzând atâta belșug, unii bătrâni spuneau: „a iarnă grea...” dar iată că deocamdată anotimpul alb se lasă așteptat. Și mai e și aerul acesta pur, ozonat, la doi pași de casă, pe care îl inspir cu nesaț.

M-au furat gândurile...

Pe măsură ce înaintez simt miros de fum. Nu-mi place, pentru că e înecăcios și îmi schimbă starea de spirit. Fumul e din ce mai gros strecurându-se printre copaci cu repeziciune...Fum înecăcios de cauciuc și de plastic. Înaintez mai repede ca să îmi dau seama despre ce este vorba și înmărmuresc. O porțiune din cea mai frumoasă zonă a pădurii a devenit groapă de gunoi. Aici ardeau, poluând aerul, tot felul de deșeuri.

Și, după cum se putea observa, nu era pentru prima dată. Se vedeau multe alte resturi cărora cineva încercase să le dea foc, la fel ca și acum, învăluind pădurea într-un nor sufocant. Cred că una din persoanele „vinovate” plecase de curând pentru că auzisem trosnetul crengilor rupte. M-am uitat înapoi întrebându-mă ce aş putea face eu, un copil, ca să îmi salvez pădurea, aerul ei curat, de agresiunea celor mari.

Am crescut altfel, într-un cult pe care îl avea tata pentru păstrarea nealterată a mediului înconjurător. Când mergeam cu el după hribi îmi

spunea: „simți ce aer curat e aici? „Cum să nu fi simțit!

Acum trebuie să iau atitudine. Chiar mâine, la școală, voi propune colegilor să vină aici. Și apoi să reușim să sensibilizăm opinia publică. Sunt convinsă că majoritatea vor gândi ca mine. Și atunci sunt șanse să câștigăm lupta. Lupta pentru ca să respirăm „VERDE”!

Ungureanu Andreea-Iuliana

Clasa A VIII-A, Școala cu clasele I-VIII Poiana Stampei

De vorbă cu munții

Dealurile verzi apar de după munții spânzurați de coastă, iar cerul limpede și senin scaldă în ape copacii ce se înalță trufași în văzduh. Razele soarelui izvorăsc din depărtările necunoscute și își deschid aripile spre o lume nouă, scursă din potirul creației.

Poteca desenată printre trunchiurile nesfârșite curgea pe lângă râul cristalin odată cu gândurile mele lăsate odinioară să se odihnească în altarul verde. Am ajuns iarăși în paradis, dar acum vreau să cunosc toate tainele ascunse bine sub plapuma de codri ce își dezvăluie toată frumusețea lor în ochii mei abia ieșiți din întuneric.

Munții își cântau melodia melancolic stropiți de câte un cîrripit îndrăzneț ce îmi tăia răsuflarea. Cerul parcă s-a mai apropiat și el să vadă splendoarea ce l-a înălțat pe buza prăpastiei, care parcă tăia pământul până la capătul unui brad care adunase toate razele soarelui de dimineață păstrând în el un mister covârșitor... Nimic nu putea să-i acopere supremația: un rege care conducea întreaga lume și căruia si cerul îi era slujbaş. Cu o teamă îmbobocită în adâncul amintirilor, m-am apropiat să vad minunea care fura toate privirile pierdute în jurul lui... M-am așezat să mă odihnesc, iar umbra răcoroasă îmi dădea putere să merg tot mai adânc în mister.

De la tulpina mă uit în sus și vad firmături albastre cernute pe crengile trufașe, formând parca un labirint unde lumina se pierde neputincioasă. Somnul mă fura încet, însă foșnetul frunzelor din sufletul copacului năștea o voce răgușită, parca venita dintr-un bătrân înțelept: - Si tu ai venit aici să-ți plângi amarul ca toți ceilalți și după ce se bucura de alinarea mea pleacă .... fără să mai întoarcă privirea ... atâtea ani s-au revărsat peste mine și atâtea suflete si-au lăsat aici durerea uitându-mă în golul infinit al luminii nepătrunse.

-Cuvinte atât de înțelepte de la o ființă necuvântătoare ... mintea mea zboară spre ireal, caci vorbele acelea nu au fost simple, ci încoronate cu magie... Acum eu o să plec, dar mă voi întoarce să-ti aduc comoara veșnică pe care știi că o dorești, însă nimeni nu a reușit ...

-Atunci când m-am născut, am ales o stea pe cer căreia i-am spus povestea, și ea m-a ajutat să adun în mine atâtea durere. Steaua aceea era steaua ta, ea ti-a șoptit de comoara fără ca tu să știi și astfel ai devenit viitorul meu... Sunt bătrân și nu mai am loc în suflet să adun atâtea amintiri.

O lacrimă mi-a căzut din ochi, m-a făcut să înfrunt oboseala și să mă duc la peștera unde se afla comoara. Continuând printre simfoniile de verde închis și vere deschis, am zărit o stanca ce lasă doar o spărtură pe un de să pătrundă aerul. Am intrat în pustiu și mergeam fără să vad nimic în jurul meu ... pas după pas... , clipa după clipa, și nimic nu îmi mai dădea vreo speranță. Parca eram între două brațe strânse fără vreo putere de a ieși ...

Tot în întuneric am ajuns la un zid rece care prevestea sfârșitul ... nici eu nu am reușit să-i redau bătrânului viitorul, iar prezentul meu se oprește aici, doar lacrimile mai alunecau pe obraz și se auzea cum cad pe piatra tare pe care nu o mai simțeam sub picioare. Când m-am uitat în jos am văzut o sămânță luminoasă care mi-a dat o rază de bucurie... Cu ajutorul ei m-am întors la bătrânul copac melancolic lăsat în bătaia vântului.

-Apropie-te de rădăcina mea și așează acolo sămânța pe care ai găsit-o... îți mulțumesc ... acum voi putea renaște.

La început nu am înțeles ce voia să spună, dar am văzut cum se topea încet și se afunda în pământ, adânc ... tot mai adânc. Apoi sămânța a intrat și ea, în urma ei rămânând o floare din care se va naște un nou copac. Acum doar timpul trebuie să mă atingă cu clipele sale petalele și un brad tânăr se va înălța spre cer.

Seliman Caterina

Clasa a VIII- a, Școala Generală Nr 2 Vatra Dornei

Material editat de către Administrația Parcului Național Călimani în colaborare cu elevii Școlilor Generale din localitățile Poiana Stampei, Șaru Dornei, Panaci, Vatra Dornei (nr. 2), Coșna, Răstolița și Lunca Bradului și Grupul Școlar Agricol Dorna Candrenilor, în cadrul proiectului Dezvoltarea infrastructurii de vizitare și conștientizarea comunităților locale din Parcul Național Călimani, cofinanțat din Fondul European de Dezvoltare Regională prin Programul Operațional Sectorial Mediu 2007 - 2013, Axa prioritară 4.

Conținutul acestui material nu reprezintă în mod obligatoriu poziția oficială a Uniunii Europene sau a Guvernului României.

Data publicării: iunie 2011

Contact:
Administrația Parcului Național Călimani
Strada 22 Decembrie, nr. 5, 725700 Vatra Dornei,
Județul Suceava
Telefon: 0230 371104
Fax: 0230 374197
Email: office@calimani.ro
Website: www.calimani.ro